

Målnummer:	UM9885-20	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2021-06-22		
Rubrik:	Bestämmelsen i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen om ny prövning av frågan om uppehållstillstånd är inte tillämplig när en utlänning, vars asylansökan avvisats enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen, ska utvisas enligt ett beslut som fått laga kraft.		
Lagrum:	• 5 kap. 1 § och 1 b § första stycket 3 samt 12 kap. 19 § och 18 kap. 1 a § utlänningslagen (2005:716) • Artikel 2 e och q, 33.2 c, 33.2 d samt 40.1-3 direktiv 2013/32/EU om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning)		
Rättsfall:	• MIG 2006:4		

REFERAT

BM och hennes tre barn reste in i Sverige den 17 december 2017 efter att de beviljats tidsbegränsat uppehållstillstånd på grund av anknytning. Därefter sökte BM och barnen asyl i Sverige. Den 28 juni 2019 beslutade Migrationsverket bl.a. att avvisa asylansökan med stöd av 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen (2005:716) och utvisa familjen till ett s.k. säkert tredjeland. Beslutet fick laga kraft den 18 december 2019. BM och hennes barn lämnade därefter in en anmälan om verkställighetshinder till Migrationsverket.

Migrationsverket beslutade att inte bevilja uppehållstillstånd med stöd av 12 kap. 18 § utlänningslagen och att avvisa yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen. Som skäl för beslutet i den del det gällde frågan om ny prövning angav Migrationsverket bl.a. följande.

Migrationsöverdomstolen har i sitt avgörande MIG 2008:32 uttalat att bestämmelsen i 12 kap. 19 § utlänningslagen inte är tillämplig när det gäller lagakraftvunna beslut om överföring enligt Dublinförordningen (vid tidpunkten förordning [EG] nr 343/2003 som numera är ersatt av förordning [EU] nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat [omarbetning]). Migrationsöverdomstolen konstaterar i domen att bestämmelsen i 12 kap. 19 § utlänningslagen avser situationer då det i ett verkställighetsärende av ett lagakraftvunnet beslut om av- eller utvisning kommer fram omständigheter som är nya i bemärkelsen att de inte har prövats tidigare. En förutsättning för tillämpningen av 12 kap. 19 § utlänningslagen är därför att frågan om uppehållstillstånd tidigare har prövats i sak. När en asylansökan har avvisats med stöd av 5 kap. 1 b § utlänningslagen har frågan om uppehållstillstånd inte prövats i sak. Migrationsverket finner därför att det av samma skäl som redogörs för i ovan nämnda dom inte heller är möjligt att tillämpa 12 kap. 19 § utlänningslagen när ett avlägsnandebeslut vunnit laga kraft och en ansökan om uppehållstillstånd har avvisats i enlighet med 5 kap. 1 b § samma lag.

BM och hennes barn överklagade beslutet till Förvaltningsrätten i Göteborg, migrationsdomstolen (2020-06-26, ordförande Magnusson) och yrkade bl.a. att målet skulle visas åter till Migrationsverket för prövning av deras asylansökan gentemot hemlandet. Migrationsdomstolen avslog yrkandet om återförvisning av målet till Migrationsverket för prövning gentemot hemlandet samt upphävde det överklagade beslutet i den del det gällde avvisning av yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen och visade målet åter till Migrationsverket för ny handläggning. Migrationsdomstolen anförde bl.a. följande.

Familjen omfattas av beslut om att lämna landet (utvisningsbeslut) och har för närvarande uttömt de reguljära rättsmedlen. Den som omfattas av ett sådant beslut har normalt tillgång till en extraordinär möjlighet att få en ny prövning.

Av MIG 2008:32 framgår att en tillämpning av 12 kap. 19 § utlänningslagen förutsätter att frågan om uppehållstillstånd prövats i sak, vilket inte sker vid en överföring enligt Dublinförordningen. Migrationsdomstolen anser dock att detta avgörande inte kan tilldelas någon betydelse om klagandens ansökan om internationellt skydd har avvisats med hänvisning till 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen och klaganden utvisats till tredjeland.

Klagandenas utvisningsbeslut har föregåtts av en prövning av om tredjelandet utgör ett säkert tredjeland för dem, utifrån ett flertal bedömningsgrunder angivna i 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen. Jämfört med prövningen i ett Dublinärende får detta bedömas utgöra en betydligt mera långtgående saklig prövning av om förutsättningarna är uppfyllda för att inte pröva asylansökningen och i stället utvisa den enskilde till det land som sökanden har anknytning till. En sådan prövning av säkerheten i tredjeland för enskilda asylsökande bör underkastas samma möjligheter till ny prövning vid ändrade förhållanden som är fallet när enskilda utvisats efter en fullgånge behandling av skyddsskäl. Klagandena har lagakraftvunna utvisningsbeslut och Migrationsverket har beslutat att inte bevilja dem uppehållstillstånd med stöd av 12 kap. 18 § utlänningslagen. Migrationsverket ska därutöver, när det finns en ansökan i fråga om verkställighetshinder som gäller risker i det land som sökandena utvisats till, behandla frågan om ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen. Ett sådant förfarande innefattar en möjlighet till domstolsprövning, förutom ett krav på att iaktta principen om non-refoulement genom hänvisningen till 12 kap. 1 och 2 §§ utlänningslagen. Mot denna bakgrund bör det överklagade beslutet upphävas i den del som rör avvisning av yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen. Målet ska vidare visas åter till Migrationsverket för ny handläggning.

Migrationsverket överklagade beslutet och yrkade att Migrationsöverdomstolen, med ändring av migrationsdomstolens avgörande, skulle fastställa Migrationsverkets beslut att avvisa yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen. Migrationsverket förde fram bl.a. följande.

En tillämpning av bestämmelsen i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen förutsätter att frågan om uppehållstillstånd tidigare har prövats i sak. I konsekvens härmed är bestämmelsen därför inte tillämplig vid ett lagakraftvunnet beslut om avvisning eller utvisning som fattats enligt 5 kap. 1 b § utlänningslagen eftersom någon sakprövning av asylansökan inte har gjorts.

En person som har avvisats eller utvisats med stöd av 5 kap. 1 b § utlänningslagen har egentligen ansökt om skydd. Att avvisa en sådan ansökan på grund av att det finns ett säkert tredjeland är ett tillåtet undantag från att pröva ansökningarna i sak mot medborgarskapslandet enligt det omarbetade asylprocedurdirektivet (direktiv 2013/32/EU om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd [omarbetning]). Bestämmelserna i det omarbetade asylprocedurdirektivet om efterföljande ansökan, vilka närmast motsvaras av bestämmelsen om ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen, handlar om en ytterligare ansökan om internationellt skydd som lämnas in efter det att slutligt beslut har fattats om en tidigare ansökan. Ett slutligt beslut är ett beslut, som inte längre kan överklagas, om huruvida en tredjelandsmedborgare eller statslös person ska beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande enligt det omarbetade skyddsgrundsdirektivet (direktiv 2011/95/EU om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet [omarbetning]).

Eftersom det, när en ansökan avvisats med stöd av 5 kap. 1 b § utlänningslagen, inte har gjorts någon sakprövning har det utifrån det omarbetade asylprocedurdirektivets terminologi inte fattats något "slutligt beslut". I det omarbetade asylprocedurdirektivet finns det inte stöd för att 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen är tillämplig när en ansökan har avvisats med stöd av 5 kap. 1 b § utlänningslagen.

BM och hennes barn ansåg att överklagandet skulle avslås och yrkade att SF skulle förordnas som offentlig biträde. Familjen förde fram bl.a. följande.

Målet bör i första hand återförvisas till Migrationsverket för en prövning av deras asylansökan mot hemlandet och i andra hand för prövning av åberopade nya omständigheter och verkställighetshinder i förhållande till det land de utvisats till. En prövning enligt 5 kap. 1 b § utlänningslagen innefattar, till skillnad från en prövning enligt Dublinförordningen, en prövning i sak av bland annat skyddsskäl gentemot förhållanden i tredjelandet. Det måste förutsättas att nya omständigheter kan komma fram som förändrar förutsättningarna för att ett land ska uppfylla kraven för att betraktas som ett säkert tredjeland. Av artikel 38.4 i det omarbetade asylprocedurdirektivet framgår att om tredjelandet nekar en sökande tillstånd att resa in på dess territorium ska medlemsstaterna se till att prövningen ges i enlighet med grundläggande rättssäkerhetsprinciper och garantier. Det vore således oförenligt med såväl det omarbetade asylprocedurdirektivet som grundläggande asylrättsliga principer att inte möjliggöra en prövning av nya omständigheter i förhållandet till ett lagakraftvunnet beslut om utvisning.

Familjen har ännu inte, efter snart tre år, fått sin asylansökan prövad i sak i ett förstainstansförfarande och det är inte möjligt för dem att resa till det land de utvisats till för att få sin asylansökan prövad där. Mot bakgrund av att Migrationsverket inte beviljat prövning av asylansökan enligt 12 kap. 18 § utlänningslagen måste prövning ske enligt 12 kap. 19 §. Detta följer direkt av 12 kap. 19 § första stycket men är även ett krav för att leva upp till de rättssäkerhetsgarantier som följer av såväl det omarbetade asylprocedurdirektivet som asylrätten generellt, liksom rätten till effektivt rättsmedel enligt artikel 13 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, EKMR, och rätten till en rättvis rättegång enligt artikel 6.1 EKMR.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2021-06-22, Fridström, Reimers och Johansson, referent / föredragande Zetterqvist), yttrade:

1. Vad målet gäller

Migrationsdomstolens avgörande innebär dels att familjens yrkande om återförvisning av målet till Migrationsverket för prövning av deras asylansökan har avslagits, dels att verkets beslut om avvisning av familjens yrkande att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen har upphävts och målet återförvisats till Migrationsverket för ny handläggning.

Migrationsverket har överklagat migrationsdomstolens avgörande och yrkar att verkets beslut att avvisa yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen ska fastställas. Målet i Migrationsöverdomstolen är i och med detta begränsat till en prövning av om det var rätt av migrationsdomstolen att upphäva Migrationsverkets avvisningsbeslut och återförvisa målet för ny handläggning med hänvisning till att det finns en rätt att få frågan om ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen prövad. Det som ska prövas är därmed om bestämmelsen i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen är tillämplig när en utlänningsansökan avvisats enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen, ska utvisas enligt ett beslut som fått laga kraft.

2. Aktuella bestämmelser m.m.

2.1. Avvisning av asylansökan

Flyktingar och alternativt skyddsbehövande som befinner sig i Sverige har rätt till uppehållstillstånd (5 kap. 1 § utlänningslagen).

En asylansökan får avvisas om sökanden kan sändas till ett land där han eller hon inte riskerar att utsättas för förföljelse, inte riskerar att utsättas för dödsstraff, kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, är skyddad mot att sändas vidare till ett land där han eller hon inte har motsvarande skydd, har möjlighet att ansöka om skydd som flykting och har en sådan anknytning till det aktuella landet att det är rimligt för honom eller henne att resa dit (5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen).

Bestämmelserna i 5 kap. 1 b § utlänningslagen om att en asylansökan får avvisas bl.a. med hänvisning till ett säkert tredjeland infördes i utlänningslagen i januari 2010. Dessförinnan fanns bestämmelser i 5 kap. 1 § andra stycket utlänningslagen om att uppehållstillstånd kunde vägras bl.a. med hänsyn till möjlighet att få skydd i ett annat säkert land. De bestämmelserna upphävdes när asylprocedurdirektivet (direktiv 2005/85/EG om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus, det första asylprocedurdirektivet) genomfördes i svensk rätt. Genom att bestämmelserna i 5 kap. 1 b § utlänningslagen infördes genomfördes artikel 25 i det första asylprocedurdirektivet om ansökningar som kan nekas prövning.

I förarbetena till 5 kap. 1 b § utlänningslagen anges bl.a. följande. Några bestämmelser om att en asylansökan i vissa fall inte behöver prövas finns inte i svensk rätt. Däremot finns bestämmelser som delvis motsvarar direktivets bestämmelser om första asylland och säkert tredjeland i 5 kap. 1 § andra stycket 3-5 utlänningslagen. Bestämmelserna om första asylland och säkert tredjeland är i svensk rätt utformade på ett annat sätt än i direktivet. I svensk rätt innebär bestämmelserna att en utlänningsansökan får vägras uppehållstillstånd medan motsvarande bestämmelser i direktivet innebär att asylansökan får nekas prövning. De svenska bestämmelserna innebär dock att någon materiell prövning av skyddsbehovet inte företas. Bestämmelserna om rätt till uppehållstillstånd för flyktingar och andra skyddsbehövande i

5 kap. utlänningslagen bör reserveras för de fall man faktiskt gör en materiell prövning av grunderna för tillstånd. Ett beslut om överföring enligt Dublinförordningen innebär att asylansökan inte prövas materiellt i Sverige. Ett sådant beslut ska enligt praxis förenas med en avvisning av asylansökan (MIG 2006:4). Bestämmelsen om första asylland och säkert tredjeland bör därför utformas på så sätt att en asylansökan får avvisas om någon av de uppräknade situationerna finns. (Prop. 2009/10:31 s. 215-218.)

Avvisas en ansökan om uppehållstillstånd avseende en utlänning som befinner sig i Sverige ska det samtidigt meddelas beslut om avvisning eller utvisning, om inte särskilda skäl talar mot det (8 kap. 16 § första stycket utlänningslagen).

2.2. Ny prövning enligt 12 kap. 19 § utlänningslagen

Om ett beslut om uppehållstillstånd inte kan meddelas enligt 12 kap. 18 § utlänningslagen, ska Migrationsverket ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning om utlänningsen i ett ärende om verkställighet av ett beslut om avvisning eller utvisning som fått laga kraft åberopar sådana nya omständigheter som kan antas utgöra ett bestående sådant hinder mot verkställigheten som avses i 12 kap. 1, 2 eller 3 §§ utlänningslagen, och inte kunnat åberopas av utlänningsen tidigare, eller utlänningsen visar giltig ursäkt för att inte ha åberopat omständigheterna tidigare (12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen). Är förutsättningarna enligt första stycket inte uppfyllda, ska Migrationsverket besluta att inte bevilja ny prövning (12 kap. 19 § andra stycket utlänningslagen).

2.3. Det omarbetade asylprocedurdirektivet m.m.

Medlemsstaterna får anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning bl.a. om ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredjeland för sökanden enligt artikel 38 (artikel 33.2 c i det omarbetade asylprocedurdirektivet). Detsamma gäller om ansökan är en efterföljande ansökan, där inga nya fakta eller uppgifter av relevans för prövningen av sökandens rätt att betraktas som en person som beviljats internationellt skydd enligt det omarbetade skyddsgrundsdirektivet har framkommit eller lagts fram av sökanden (artikel 33.2 d i det omarbetade asylprocedurdirektivet).

I motsvarande artikel i det första asylprocedurdirektivet användes terminologin att en ansökan i vissa fall kan nekas prövning (artikel 25 i det första asylprocedurdirektivet).

Artikel 40 i det omarbetade asylprocedurdirektivet rör efterföljande ansökningar. I artikel 40.1 anges att när en person som har ansökt om internationellt skydd i en medlemsstat lämnar ytterligare utsagor eller lämnar in en efterföljande ansökan i samma medlemsstat ska medlemsstaten pröva dessa ytterligare utsagor eller fakta i den efterföljande ansökan i samband med prövningen av den tidigare ansökan eller i samband med prövningen av det omprövade beslutet eller överklagandet i den mån de behöriga myndigheterna kan beakta och pröva alla fakta som utgör grund för dessa ytterligare utsagor eller den efterföljande ansökan inom denna ram.

När beslut fattas enligt artikel 33.2 d i det omarbetade asylprocedurdirektivet huruvida en ansökan om internationellt skydd ska tas upp till prövning ska en efterföljande ansökan om internationellt skydd först bli föremål för en preliminär prövning om nya fakta eller uppgifter har framkommit eller har lagts fram av sökanden vad avser sökandens rätt att betraktas som en person som beviljats internationellt skydd enligt det omarbetade skyddsgrundsdirektivet (artikel 40.2 i det omarbetade asylprocedurdirektivet). Om den preliminära prövningen leder fram till slutsatsen att nya fakta eller uppgifter har framkommit eller lagts fram av sökanden vilka på ett avgörande sätt bidrar till sökandens möjligheter att betraktas som en person som beviljats internationellt skydd enligt det omarbetade skyddsgrundsdirektivet, ska ansökan prövas på nytt enligt kapitel II. Medlemsstaterna får också ange andra skäl till att gå vidare med en efterföljande ansökan (artikel 40.3 i det omarbetade asylprocedurdirektivet).

Artikel 2 i det omarbetade asylprocedurdirektivet innehåller definitioner av de begrepp som används i direktivet.

En efterföljande ansökan är en ytterligare ansökan om internationellt skydd som lämnas in efter det att ett slutgiltigt beslut ("final decision" enligt den engelska översättningen) har fattats om en tidigare ansökan, inklusive fall där sökanden uttryckligen har dragit tillbaka sin ansökan och fall där den beslutande myndigheten har avslagit en ansökan efter ett implicit återkallande enligt artikel 28.1 (artikel 2 q).

Ett slutligt beslut ("final decision" enligt den engelska översättningen) definieras som ett beslut om huruvida en tredjelandsmedborgare eller statslös person ska beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande enligt det omarbetade skyddsgrundsdirektivet och som inte längre kan överklagas i enlighet med kapitel V i det omarbetade asylprocedurdirektivet, oberoende av om ett sådant överklagande innebär att sökandena får stanna i de berörda medlemsstaterna i avvaktan på resultatet (artikel 2 e).

Det omarbetade asylprocedurdirektivet föranledde inte några ändringar i 5 kap. 1 b § utlänningslagen medan vissa ändringar gjordes i 12 kap. 19 § (jfr prop. 2016/17:17).

3. Migrationsöverdomstolens bedömning

3.1. Har familjen rätt till offentligt biträde?

I 18 kap. utlänningslagen regleras när ett offentligt biträde kan förordnas i ett ärende eller mål enligt utlänningslagen. I mål som rör överklagande av Migrationsverkets beslut i fråga om bl.a. beslut att inte bevilja ny prövning ska på utlänningens begäran offentligt biträde förordnas om utlänningen befinner sig i Sverige och det inte är uppenbart att överklagandet inte kommer att bifallas (18 kap. 1 a § första stycket utlänningslagen).

Det är i målet inte frågan om ett överklagande av Migrationsverkets beslut att inte bevilja ny prövning utan målet rör ett överklagande av Migrationsverkets beslut att avvisa ett yrkande om sådan prövning. Migrationsöverdomstolen anser därför att det i detta mål saknas förutsättningar att förordna ett offentligt biträde för BM och hennes barn. Yrkandet ska därför avslås.

3.2. Är bestämmelsen om ny prövning enligt 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen tillämplig?

Migrationsverket har enligt 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen under vissa förutsättningar en skyldighet att, i ett ärende om verkställighet av ett beslut om avvisning eller utvisning som fått laga kraft, ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning. För att 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen ska kunna tillämpas krävs att frågan om uppehållstillstånd tidigare har varit föremål för prövning i sak. Detta följer av bestämmelsens ordalydelse, då det anges att Migrationsverket i vissa fall ska "ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning".

Reglerna om efterföljande ansökan i det omarbetade asylprocedurdirektivet motsvaras i svensk rätt av 12 kap. 19 § utlänningslagen om ny prövning. Även direktivets regler om efterföljande ansökan tar sikte på situationen att en utlänning tidigare har fått sin ansökan om skydd prövad och vilken begränsad skyldighet som därefter finns att pröva en ny ansökan (jfr direktivets definition i artikel 2 q av vad som avses med en efterföljande ansökan). Att bestämmelsen om ny prövning i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen endast är tillämplig då frågan om uppehållstillstånd tidigare har prövats i sak är därmed även i överensstämmelse med reglerna om efterföljande ansökan i det omarbetade asylprocedurdirektivet.

Mot denna bakgrund bedömer Migrationsöverdomstolen att det varken i svensk rätt eller i motsvarande EU-rättsliga regler finns stöd för att tolka 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen om ny prövning på så sätt att bestämmelsen är tillämplig även då frågan om uppehållstillstånd inte tidigare har varit föremål för prövning i sak.

Bestämmelsen i 5 kap. 1 § första stycket utlänningslagen om att flyktingar och alternativt skyddsbehövande som befinner sig i Sverige har rätt till uppehållstillstånd innebär att en utlänning som söker asyl har rätt att få sin ansökan prövad. Möjligheten att enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen avvisa en asylansökan på grund av att sökanden bedöms kunna sändas till ett säkert tredjeland är ett undantag från huvudregeln att en asylansökan ska prövas i sak. Som framgått ovan har bestämmelserna införts för att genomföra motsvarande EU-rättsliga bestämmelser.

Den prövning som görs enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen innebär en bedömning av om förutsättningarna för att avvisa asylansökan är uppfyllda. Är förutsättningarna uppfyllda får ansökan avvisas, i annat fall ska den prövas i sak enligt 5 kap. 1 § första stycket samma lag. En prövning enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen kan alltså inte i sig resultera i att en ansökan om uppehållstillstånd på grund av asyl beviljas eller avslås. Av detta följer att då en asylansökan avvisas enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 har frågan om uppehållstillstånd inte varit föremål för prövning i sak.

BM:s och hennes barns ansökningar om asyl har avvisats enligt 5 kap. 1 b § första stycket 3 utlänningslagen. Frågan om uppehållstillstånd har därmed inte varit föremål för prövning i sak i deras fall. Det innebär att frågan om hinder för att verkställa deras beslut om utvisning, som fått laga kraft, inte kan prövas med tillämpning av bestämmelserna om ny prövning i 12 kap. 19 § första stycket utlänningslagen. Det har därför saknats förutsättningar för migrationsdomstolen att upphäva Migrationsverkets beslut att avvisa familjens yrkande om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med hänvisning till att den frågan ska prövas och att återförvisa målet till Migrationsverket för handläggning. Migrationsdomstolens beslut ska därför upphävas i den del det gäller upphävande av Migrationsverkets beslut att avvisa yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen och Migrationsverkets beslut ska fastställas.

Migrationsöverdomstolens avgörande. 1. Migrationsöverdomstolen avslår yrkandet om offentligt biträde. 2. Migrationsöverdomstolen upphäver migrationsdomstolens beslut, i den del det gäller upphävande av Migrationsverkets beslut att avvisa yrkandet om att ta upp frågan om uppehållstillstånd till ny prövning med stöd av 12 kap. 19 § utlänningslagen, och Migrationsverkets beslut fastställs.

Sökord:

Litteratur: Prop. 2009/10 :31 s. 215-218, prop. 2016/17/:17
